

GEHEIMEN OP HET EILAND

Rebecca Alexander

*Geheimen
op het
eiland*

DE CORNWALL SERIE 2

Vertaling Els van Son

 oceaan

Geheimen op het eiland is deel 2 van de Cornwall serie

Oorspronkelijke titel *Memories of the Cottage by the Sea*. Bookouture, Londen

© 2023 Rebecca Alexander

© 2025 Nederlandse vertaling Els van Son / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeeld © Passion & Prose Book Design

NUR 302

ISBN 9789046832899

ISBN 9789046832905 (e-book)

ISBN 9789046832912 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

*Voor Wren, mijn schattige, vertederende kleinzoon,
en voor zijn ouders, Sam en Becky*

PROLOOG

Isabelle stapte de ronde, stenen hut op het strand binnen. Ze kwam rechtstreeks met een tas vol boodschappen van haar werk. Zoals altijd was de vloer keurig geveegd, stond het ooit op het strand gevonden patrijspoortje open en steeg er een luie krul rook op uit de schoorsteen. Het enige teken dat er iets mis was, was de manier waarop hij op zijn bed lag; helemaal aangekleed, alsof hij even een dutje was gaan doen. De bank was – hoewel haar moeder had geprobeerd hem comfortabeler te maken met kussens en dekens – te smal voor zijn brede schouders. Op de tafel, die net groot genoeg was om met twee personen aan te eten, stonden zijn ingelijste foto's: een van haar moeder op haar bruiloft en de andere van haar als kind, met schelpen spelend op het strand.

Isabelle deed een paar stappen naar binnen om te checken of wat ze dacht te zien ook waar was, hoewel alles suggereerde dat hij niet meer leefde: zijn bleke gezicht, zijn grijze lippen, zijn ogen en mond licht geopend. En daarbij was hij ook niet opgesprongen uit zijn stoel om haar te begroeten met 'welkom, kindje!' – wat hij al zo lang als ze zich kon herinneren deed. Ook toen ze ouder werd, zelfs toen ze haar eigen dochter Margaret en later haar kleindochter Lottie meebracht.

Ze schoof de steen die hij gebruikte om de deur mee open te houden op zijn plaats en raakte even zijn halfgevolle mok aan – die ze hem jaren geleden zelf cadeau had gedaan. De thee erin was koud. Voorzichtig en een beetje angstig – ze had nooit eer-

der een dode aangeraakt – pakte ze zijn hand. Zijn vingers waren koud, maar niet kouder dan normaal voor een man die het hele jaar rond half in de buitenlucht woont en de Atlantische wind en stormen over zich heen krijgt. Ze drukte er een kus op en liet zijn hand terug op het bed zakken.

‘Dag, Poppa,’ fluisterde ze terwijl ze besepte dat ze het papa en mama moest gaan vertellen en ze hem nu nooit meer zou zien.

Heden, 16 maart

Charlotte Kingston leunde tegen de ruit van de veerboot, haar donkere krullen vielen over haar voorhoofd. Ze herinnerde zich dit van vroeger: het schip dat bij elke golf werd opgetild, dan één moment een gewichtloos gevoel voordat de boot weer op het water neerkwam, het trillen en bonken van het dek onder haar voeten. Zelfs de geur van zout en uitlaatgassen maakte haar blij. Het hoorde allemaal bij de opwindende reis die ze als kind vanuit Bath naar oma Isabelle op Morwen Island maakten. De logeerpartijen op zich waren meestal teleurstellend omdat die buiten het seizoen vielen en het weer vaak niet meewerkte: wind, regen en mist waren aan de orde van de dag. Omdat oma's cottage te krap was om iedereen te herbergen, huurden haar ouders meestal een van de vochtige huisjes langs de zee, waar het smalle, harde stapelbed dat ze met haar zusje deelde tegen de buitenmuur stond en ze het altijd ijskoud had als ze wakker werd. Hun kamertje was er zelfs zo klein, dat ze vanuit het bovenste bed op de vensterbank kon stappen en dan, als ze het raam opende, zó op het harde helmgras kon springen.

Maar deze keer was anders. Ze was in geen vijftien jaar op het eiland geweest, niet meer sinds oma's uitvaart in het oude kerkje bij de haven. Daar had ze nog hand in hand met een jongere Zach gestaan, haar superknappe, slimme vriendje van de universiteit. Ze waren twintig geweest, kinderen nog, ervan overtuigd dat ze voor elkaar bestemd waren en voor altijd samen

zouden blijven. Ze kneep haar ogen even dicht; er ging een steek door haar heen toen ze aan hem dacht. Zach...

De zee bleef de boot uitdagen met grote, grijsgroene golven en ze zag dat enkele passagiers zich al ongemakkelijk begonnen te voelen. Haar telefoon piepte opnieuw, waarschijnlijk had het toestel even een signaal opgepikt. Ze staarde uit het raam – dik bezet met zoutkristallen – om de eerste glimp van de kleine eilandjes op te vangen die in de verte boven het water leken te zweven en luisterde haar voicemail af: 'Bel me, ga niet zo bij me weg. Het is niet voorbij.' Zijn stem klonk verstikt en ze kon zijn gepijnigde gezicht in gedachten voor zich zien.

Ook bij het horen van deze laatste, diep gemeente boodschap moest ze haar ogen weer even dichtknijpen. Misschien had hij het uitgemaakt met Flower of Willow of hoe ze ook alweer heette... Charlotte wist dat hij de flirterige, getatoeëerde troela in haar fladderige tie-dye gewaden bij een surfwedstrijd op Cocoa Beach in Florida had ontmoet. Hoewel ze probeerde er sarcastisch over te doen, wist ze ook dat Zach geen harteloze womanizer was. Hij hield van haar, dat was waar. Maar aan de andere kant had hij waarschijnlijk net zo goed van die meid gehouden...

Haar gedachten gingen naar de brief in haar oude postbode-tas, een erfstuk van oma Isabelle, waarvan het leer zacht en soepel was geworden doordat hij decennialang was gebruikt. De opdracht van de bestuurlijke overheid was simpel: beoordelen of het schooltje op het eiland levensvatbaar was. Was het dat niet, dan zou het aan het einde van het schooljaar worden opgedoekt.

De timing was perfect voor haar: in deze periode waarin ze, na vijftien jaar samen, moest wennen aan een leven zonder Zach, was een project in een compleet andere omgeving iets wat ze goed kon gebruiken. Ze staarde uit over de Atlantische Oceaan, het grauwe grijze water, de hemel erboven één tint lichter

– net zo somber als haar stemming. Een nieuw leven, een periode in alle rust in haar eentje op de school van Morwen – in ‘het schoolhuisje’ –, de cottage die de school beschikbaar stelde. En daarna terug naar de echte wereld om een appartement te zoeken en verder te gaan met haar gewone leven – zonder Zach.

Ze tuurde naar de horizon, waar de schaduw van het grote eiland, St Brannock, opdoemde. Zoals altijd ging er een huivering van opwinding door haar heen. Of was het een huivering van de kou zo zonder Zachs warmte naast haar?

Misschien zou ze zich wel nooit meer echt warm voelen vanbinnen...

2

April 1940

‘Jenofeve, zet de baby maar hier neer,’ zei madame Boiteux terwijl ze een rieten tas naast zich neerzette. ‘Marc, ga eens zitten, je staat iedereen in de weg.’

Jenofeve, die thuis ‘Jenny’ werd genoemd, parkeerde de kinderwagen in de hoek van de grootste passagiersruimte op de veerboot en zette die op de rem. De acht maanden oude Adela zat rechtop in haar tuigje op haar kussen, terwijl Marc van zeven op het puntje van een houten bankje zat.

Jenny glimlachte naar het jongetje en gaf een speeltje aan Adela. ‘Stilzitten, schatje, straks, als het schip vertrekt, kun je uit het raam kijken,’ zei ze tegen de baby en tegen madame vervolgens ze: ‘Alle koffers staan veilig. Tante Hélène en Cook gaan waarschijnlijk naar het dek, want... Nou ja, het ziet er naar uit dat het een stormachtige oversteek gaat worden en ze zijn nu eenmaal niet zulke goede reizigers.’ Ze dempte haar stem. ‘De Duitsers hebben Parijs omsingeld, madame, hoorde ik een andere passagier zeggen.’

‘Die stoten binnen de kortste keren door naar Bretagne en Rennes.’ Madame snoof en veegde met haar gehandschoende hand een traan weg. ‘Vorig jaar waren we er nog, in Parijs,’ zei ze. ‘Vlak voordat jij bij ons kwam, Jenofeve. Ik vraag me af hoeveel restaurants en kunstgaleries de invasie zullen overleven.’

‘Ze zullen zich overgeven, madame, zodat de stad niet verwoest wordt,’ merkte Jenny’s tante Hélène op terwijl ze zich naast madame op de bank liet zakken. Ze drukte een zakdoekje tegen

haar lippen. ‘En,’ vervolgde ze, ‘mocht Bretagne ook voor overgave kiezen, dan zitten wij op Ouessant en zijn we er in elk geval ver vandaan.’ De familie Boiteux had een zomerhuis op het eiland, dat in het uiterste westen van Frankrijk, dertig kilometer uit de kust van Bretagne lag. De villa daar was een vredige plek om je terug te trekken.

Jenny kende Ouessant goed, haar vader was er geboren en had er als visser vanuit de haven gewerkt. De familie Boiteux had haar aangenomen als gouvernante die de kinderen Bretons moest leren en hen moest begeleiden totdat ze oud genoeg waren om naar school te gaan. Haar tante Hélène, de huishoudster van de familie, had haar aan hen aangeraden. Hoewel Jenofeve op Morwen was opgegroeid, een van de Atlantische eilanden voor de kust van Cornwall, was Bretons haar moedertaal en wilde ze graag in Frankrijk werken.

‘De Duitsers komen echt niet zo ver, dat weet ik zeker. Maître Boiteux zal al snel naar ons toe kunnen komen,’ zei madame terwijl ze haar rok gladstreek over haar knieën. Ze had bijna al haar zijden jurken en bontjassen in Rennes moeten achterlaten en hoopte dat het huis daar niet zou worden geconfisqueerd door de Duitse troepen. Jenny vreesde dat die hoop de bodem ingeslagen zou worden. Madames echtgenoot, maître Boiteux, was kantonrechter in Rennes.

Het schip deinde nogal toen het de haven verliet en de baby zat opgewonden te wippen in haar kinderwagen. Marc zag bleek en keek wat angstig. Jenny pakte zijn hand.

‘Is het wel veilig?’ vroeg hij zacht.

‘Natuurlijk is het veilig,’ zei ze. ‘Het schip gaat straks op en neer op de golven, dat voelt zo’n beetje alsof je op een paard zit, maar dat is alles.’

Lisette, het kindermisje, ging naast het jongetje zitten en haalde een zuurtje uit haar zak. ‘Hier,’ zei ze, ‘dit helpt. Tot je aan de deining gewend bent.’ Ze stopte haar bleekblonde haar onder

haar hoed en zei: ‘Het duurt maar een paar uur. Ik heb nog nooit op een veerboot gezeten. Dus moet jij me alles aanwijzen wat je buiten ziet. Alle vuurtorens bijvoorbeeld.’

‘Er zijn heel veel vuurtorens op het eiland,’ zei Marc. ‘Phare du Créac’h is de grootste ter wereld. Of was het de felste? Ik weet het niet meer.’

‘Hij was zoveel kleiner toen we hier de laatste keer naartoe gingen,’ zei madame. ‘En natuurlijk reisden we toen eerste klas.’ Ze klonk een beetje boos. ‘Maar die was nu al helemaal volgeboekt.’

Jenny ving Lisettes blik en glimlachte heimelijk. Madame reisde altijd eerste klas; het personeel en de kinderen moesten het meestal doen met de *deuxième classe*.

‘Inderdaad,’ zei Jenny en ze sloeg haar arm om de kleine Marc heen, waarna ze opperde dat hij misschien naar het dek kon gaan, naar Cook; een suggestie die snel werd opgevolgd toen hij kokhalsgeluiden begon te maken. Jenny’s tante trok hem een warm jack aan en nam hem mee naar boven.

‘Het zal niet zo comfortabel worden als in het huis in Rennes, met slechts de helft van het personeel,’ merkte madame op terwijl ze de baby een biscuitje gaf. De rest van de bedienden, inclusief de butler, was in Rennes achtergebleven.

Jenny trok haar door moeder gebreide *gansey* over haar jurk aan – een dikke wollen trui met een traditioneel kabelpatroon van de Atlantische eilanden – en ging weer zitten om Adela bezig te houden. Mama had wol in een rijke honingkleur uitgekozen – dezelfde kleur als Jenny’s haren – en hij geurde vertrouwd naar de rook van het grote keukenfornuis, en naar thuis op Morwen Island.

3

Heden, 16 maart

Charlotte wachtte op de kade van St Brannock op de boot die haar naar Morwen zou brengen. Ze bestudeerde het ijzeren bord met de landkaart van de hele eilandengroep: de zes bewoonde eilanden en honderden piepkleine, naamloze eilandjes, niet meer dan rotsformaties die boven het water uitstaken. Er stond ook een kleurig pijlvormig bord dat naar de zee wees met: ZUSTEREILAND VAN OUESSANT.

Ze probeerde zich te herinneren waar Ouessant lag, toen er een kleine boot aanmeerde met een beeldschone jonge zwarte vrouw aan het roer. De vrouw sprong soepel de kade op en riep, terwijl ze haar donkere krullen met haar hand naar achteren veegde: 'Wacht jij op de ferry? Zo ja, dan ben ik er!' Ze stak haar hand uit. 'Corinne Ellis, veerbootschipper.'

'Charlotte Kingston,' zei Charlotte, terwijl ze Corinnes hand vluchtig drukte, 'maar dit meen je toch niet, hè, dat dit de veerboot is?'

'De zomerveerboot vaart niet wegens zijn jaarlijkse onderhoudsbeurt en wordt geschilderd. Maar maak je geen zorgen, deze boot is superveilig.'

Corinne pakte haar bagage op, droeg die naar de boot en draaide zich om om Charlotte te helpen bij het instappen. 'St Petroc, St Piran, West Island of Morwen?' vroeg ze opgewekt terwijl ze een pinautomaat naar haar uitstak.

'Morwen, alsjeblieft.' Charlotte haalde haar bankpas tevoorschijn en betaalde.

‘Ik vermoed dat jij de nieuwe leerkracht bent? Godzijdank, er is al maanden niemand die lesgeeft.’

‘Ik ben niet echt...’ begon Charlotte, maar de situatie was te gecompliceerd om uit te leggen en bovendien vertrouwelijk. ‘Ja, ik ben lerares, maar alleen tijdelijk, als invaller.’

Corinne maakte de touwen los, startte de motor en daarna voeren ze pruttelend weg van de kade. ‘Je gaat in het schoolhuisje wonen?’ vroeg ze terwijl ze een pet opzette als bescherming tegen de eerste druppels die begonnen te vallen.

‘Ja.’ Charlotte keek uit over het water. Er hing een regensluiser boven. Ze wenste dat ze een warmere jas aanhad.

‘Het is nogal verwaarloosd en wordt al jaren niet meer bewoond. Patience Ellis is de laatste lerares die er heeft gewoond, ergens in de jaren vijftig, toen ze net begon met lesgeven. Daarna is ze verhuisd naar een eigen cottage. En de leerkrachten ná haar woonden ook gewoon ergens in het dorp.’ Corinne laveerde behendig langs een boei en gaf meer gas.

‘Ze zeiden dat ik er zo in kon.’ Charlotte kreeg het nog kouder doordat de wind de waternevel in haar gezicht blies.

‘Het moet eerst schoongemaakt worden, zo is het nog niet bewoonbaar. Maar je kunt in het hotel logeren. Of boven de pub, want die is ook weer open. De kamers daar zijn prachtig, maar wel nogal prijzig.’

Charlotte vroeg zich ongerust af of haar onkostenvergoeding daar wel toereikend voor zou zijn, toen haar telefoon opnieuw trilde in haar zak. Het was een bericht van Zach.

Alles oké met je? Ik heb niks gehoord? Maak me ongerust.

Nee, Zach. Het is niet oké met me. Ik heb een gebroken hart en om bij jou uit de buurt te zijn ben ik op weg naar een onbewoonbaar krot op een eiland ergens midden in de Atlantische Oceaan.

Maar dat appte ze natuurlijk niet; ze was er nog niet aan toe om zijn bericht te beantwoorden.

Tussen de eilanden was de zee donkerder van kleur. Ondanks de motregen was het prachtig. Ze ademde diep in en voelde iets van alle spanning van zich afvallen. Wat de toekomst ook bracht, het kon niet erger zijn dan wonen in een leeg huis vol herinneringen aan Zach met alle plannen waar ze zich aan had vastgeklemd – huis, trouwen, kinderen – in duigen.

Bij Morwen Island maakte Corinne de boot aan de kademuur vast. Het was hoogtij, maar Charlotte moest alsnog twee sporten van het laddertje dat er hing opklimmen om aan wal te komen. De natte keitjes voelden glad onder Charlottes voeten. Corinne tilde Charlottes bagage vanuit de boot naar haar op en Charlotte zette haar spullen op de kade, haar postbodetas met haar laptop en met alle belangrijke papieren als laatste.

‘Dit is mijn laatste stop,’ zei Corinne. ‘Ik moet de boot eerst nog goed vastleggen voor de nacht, maar daarna help ik je een handje, goed?’

Charlotte wierp een blik op alle koffers en tassen aan haar voeten. ‘Hoe ver is het naar de school?’

‘Te ver om alle bagage in je eentje de heuvel op te slepen,’ zei Corinne terwijl ze op een groot wit gebouw wees. ‘Dat is de pub, de Island Queen. Eigenlijk is het tegenwoordig meer een hotel-restaurant – je kunt er lekker eten en boven zijn een paar comfortabele kamers. Misschien is het wel prettig voor je om daar vanavond te logeren.’

‘Ja, dat lijkt me een goed idee.’ Charlotte staarde naar de pub, pas geverfd, met scheepslantaarns in de vensterbanken. ‘Ik ga vragen of ze een kamer voor me hebben, als jij me nog wilt helpen met mijn bagage?’

‘Tuurlijk,’ zei Corinne. Ze schoof haar pet naar achteren en pakte de grootste koffer. ‘Dan kun je morgenvroeg uitgeslapen

naar het schoolhuisje om daar de boel schoon te maken.'

Toen ze voor de pub stonden, keek Charlotte haar met een glimlach aan en vroeg: 'Kan ik je op een drankje trakteren? En misschien mag ik dan ook je mening over de schoolsituatie horen?'

Corinne grijnsde als antwoord en duwde de deur van de pub open.

Binnen was het een ruimte met oude plafondbalken, kale houten vloerplanken en moderne muren. De tafels en stoelen waren een eclectische mix van oud en nieuw en de bar zag eruit alsof die zo uit een schip uit de napoleontische tijd kwam.

'Wauw!' zei Charlotte zacht. 'Dit is fantastisch!'

Een jonge vrouw met een naamplaatje met 'Madi' erop zat achter de receptie en keek op toen ze binnenkwamen. 'Goeden-dag, dames. Regent het weer?'

'Een beetje.' Charlotte keek om zich heen. 'Kan ik een kamer krijgen voor vannacht? Mijn accommodatie is hoogstwaarschijnlijk nog niet op orde.'

'O, dan moet jij de nieuwe leerkracht zijn! Fijn je te ontmoeten,' zei Madi hartelijk. 'Ik heb zelf op de Morwen School gezeten. Ik vond het er heerlijk. Hoi, Corinne.'

Charlotte glimlachte werktuiglijk terug. 'Ik kom hier alleen om te helpen. Maar ik weet niet zeker of het schoolhuisje al zover klaar is dat ik erin kan, en het begint laat te worden...'

'We hebben plaats genoeg zo vroeg in het jaar. Dit zijn onze tarieven.'

Madi gaf haar een foldertje aan. De prijzen waren stevig, maar wel te doen, en misschien kreeg ze die ene nacht zelfs wel vergoed. Daarbij was ze intussen zo moe dat ze het desnoods uit eigen zak zou betalen.

Na de breuk met Zach had ze haar baan opgezegd omdat ze zich totaal niet kon concentreren en een rigoureuze verandering haar verstandig leek. Maar na negen weken zonder loon

en het moeten doorbetalen van de hypotheek terwijl het huis te koop stond, zat ze krap bij kas. Hun spaargeld en het geld dat ze voor de bruiloft opzij hadden gezet, was op. Zach en zij waren overeengekomen dat Zach daar het grootste deel van zou krijgen, in ruil voor het afzien van zijn financiële aandeel in het huis.

Plotseling drong het tot Charlotte door dat ze in gedachten verzonken was geweest en er een antwoord van haar werd verwacht.

‘Sorry, ik was even ver weg. Ja, ik blijf graag logeren hier. En kunnen we misschien iets te drinken krijgen?’

Ze besloten allebei koffie te nemen, Charlotte een schuimige latte en Corinne een grote zwarte decafé. Madi zette ook een schaalte koekjes en minicakejes voor hen neer.

‘Ik dacht dat jullie dit wel zouden waarderen,’ zei ze. ‘De kok probeert wat dingen uit voor ons high tea-menu. Dus als jullie zo vriendelijk willen zijn deze te proeven en er een oordeel over te geven?’ Ze liet twee papiertjes en pennen achter zodat ze hun punten konden opschrijven.

‘Deze is heerlijk,’ zei Corinne terwijl ze een koekje in één hap naar binnen schoof en vermaalde tussen haar tanden. Ze keek Charlotte aan. ‘Ik wilde jou eigenlijk ook spreken.’

‘O?’ mompelde Charlotte met een volle mond. Ze proefde een overheerlijke plak cake met noten en chocoladecrème.

‘De vorige leerkracht hier, Jayne, is net met pensioen. Ze wil graag naar je toe komen om je te spreken.’

‘Dat zou heel handig zijn.’ Charlotte knikte en pakte een pen. ‘Ik geef deze een tien,’ zei ze. Ze pakte een volgend koekje en beet erin, waardoor er een regen aan kruimels op het tafeltje belandde.

‘Jayne verdacht de overheid ervan de school hier te willen sluiten,’ merkte Corinne op. Ze fronste en bekeek de helft van het koekje waar ze net een hap van had genomen. ‘Hier mag wel

wat meer citroen in, volgens mij. In elk geval, als ouder van een baby'tje, wil ik zeker weten dat hij ergens naar school kan straks.'

Charlotte hapte in een gemberkoekje, dat ook een tien kreeg. 'Elke school moet haar nut voor de regio bewijzen. Zelfs grote,' mompelde ze met volle mond.

'Nou, eilandscholen zijn essentieel voor eilandbewoners,' zei Corinne terwijl ze haar stoel een stukje naar achteren schoof. 'We zijn in elk geval blij dat ze een leerkracht hebben gestuurd, ook al is het maar voor tijdelijk. We waren bang dat de overheid ons in de steek zou laten. Jayne is eerder met pensioen gegaan dan gepland omdat ze geopereerd moest worden, maar er is nergens geadverteerd voor een vervanger.'

Charlotte glimlachte onzeker. 'Ik ken de situatie nog niet helemaal.'

'Nou, Jayne praat je wel bij. O mijn god, die gemberkoekjes! Mmm...'

Madi kwam terug naar hun tafeltje. 'We hebben je bagage naar boven gebracht, kamer vijf. Daar heb je het mooiste uitzicht over het water.'

'Dank je,' zei Charlotte. Ze keek Corinne aan. 'Dan ga ik maar. Ik ben blij je ontmoet te hebben. Misschien kom ik je nog een keer tegen hier?'

Corinne lachte. 'Je komt iedereen hier altijd en overal weer tegen.'